

Drukner kunsten i rosé og croissanter?

KUNSTKOMMENTAR
MATHIAS KRYGER

Art Week er overstået, og Politikens kunstanmelder Mathias Kryger har fået serveret både vin, bagværk og god kunst. Men spørgsmålet er, om Art Week skulle sætse lidt mere på kunsten og lidt mindre på rosé og croissanter.

Are ét enkelt godt værk er alt, hvad der skal til for at gøre mig glad. Til fernisering på Vi Gallery i Kødbyen på gruppeudstillingen 'New 'Bad' Paintings' falder jeg over udstillingens eneste regulert gode og samtidig 'bad' maleri. 'Tzef' hedder det og er malet af amerikansk Alex Chaves, der er født i 1989, og som maler dårligt på den gode måde: ikoniske motiver, kunsthistorisk bevidst posering og med kluntet disponering af farveletterne, der spænder lidt ben for sig selv. Den kolige rosa baggrund er som følsomt kitsch.

Det figurative og farverige maleri er tilbage efter en lang periode med zombieformalisme, hvor det var den abstrakte og formelle behandling af maleriet, der var hot. Nu virker det, som om kunstmarkedet kalder på genkendelige motiver og lidt mere schwing i farven.

På Alice Folker Gallery i Store Strandstræde – et galleri, der specialiserer sig i at vise helt unge kunstnere – hænger Asger H. Gjerdevik også både figurative og farverige værker i de intime rum på 6. sal. Hans stil ejer umiddelbart ikke den distance, som de 'dårlige' malerier på Vi kan

have til det gamle medie. Asger Gjerdevik virker sulten – grådig og parat på den gode måde – i sine gestikulerende og laglagte malerier, der er old school og svømmer rundt et sted i noget Willem de Kooning møder Basquiat-farvandet.

Og i kælderens under Vi viser man en lille præsentation af den franske døde og her til lands uddannede Coline Marotta, hvis malerier og tegninger er cuteness på den gode måde med fine portrætteringer af menneskekroppens umuligheder i en tegneseriellignende stil. Også Alice Folker har tidligere vist Marotta.

DE TO GALLERIER var med i Copenhagen Art Weeks nye sætning, Gallery Day and Night, som generøst forsøgte at åbne de københavnske kommercielle gallerier for et bredere publikum. Der har visse gallerikredse været hvísket i krogene om, at færre og færre folk kommer forbi og ser udstillingerne, og at det efterhånden føles onmsont at opbygge den ene udstilling efter den anden, når næsten ingen alligevel kommer og ser kunsten.

Art Weeks galleri-initiativ inviterede derfor i torsdags indenfor til gratis croissanter fra morgenstunden og til fernisering om aftenen og til en enkelt talk eller rundvisning ind imellem.

Om initiativet lykkes, skal jeg ikke gøre mig til dommer over, men i hvert eneste af de gallerier, jeg besøgte i løbet af dagen, blev jeg budt på croissanter. Dem havde der ikke været rift om.

ASTRID MYNTEKER åbnede sin nye udstilling med titlen 'Memes' hos det relativt nye galleri Gether Contemporary, der ligesom Vi ligger i Kødbyen. Myntekers udstilling er et præcist og hyper-æstetisk portræt af et vestligt samfundsmenneske, for hvem selvet kommer først: Me. Og samtidig er udstillingen en præcis pejling af, hvordan mange yngre kunstnere arbejder: i et frit felt mellem videnskabelig, spekulativ, æstetik og teknologi. I Myntekers tilfælde med laserlys sendt i gennem glasplader eller med betonafstøbninger af noget, der ligner menneskehoveder, og af de kopper, man bruger til den alternative terapiform *cupping*.

Ferniseringsaftenens og Gallery Day and Nights største overraskelse var imid-

lertid Julie Lænkholms smukt orkestrerede soloudstilling med noget, der kan betegnes som udmaleri i galleriet i Lighthouse i Kødbyen. Eller den store overraskelse var egentlig den ikke-annoncerede performance med den danske kunstner Samina Bazaal, som i et enkelt greb af tre kroppe tilstedeværelse, en ekstremt stærkt forfattet tekst (af Bazaal) læst op af den overjordiske skuespiller Danica Curcic, og en mindblowing sang, der trængte sig terapeutisk på, om man ville det eller ej, brugte udstillingsrummet til netop det, som udstillingsrummet også kan: at sprænge det og transportere os, der møder kunsten, helt nye steder hen.

Her – via kvindeskroppen og noget, der føltes som en kollektiv og solidarisk erfaringsverden skabt mellem udd, hår og de tilstedeværende performere – til Pakistans bjerge. Det var helt uden distance og ironi, men stadig holdt sammen af form og en klar kunstnerisk metode.

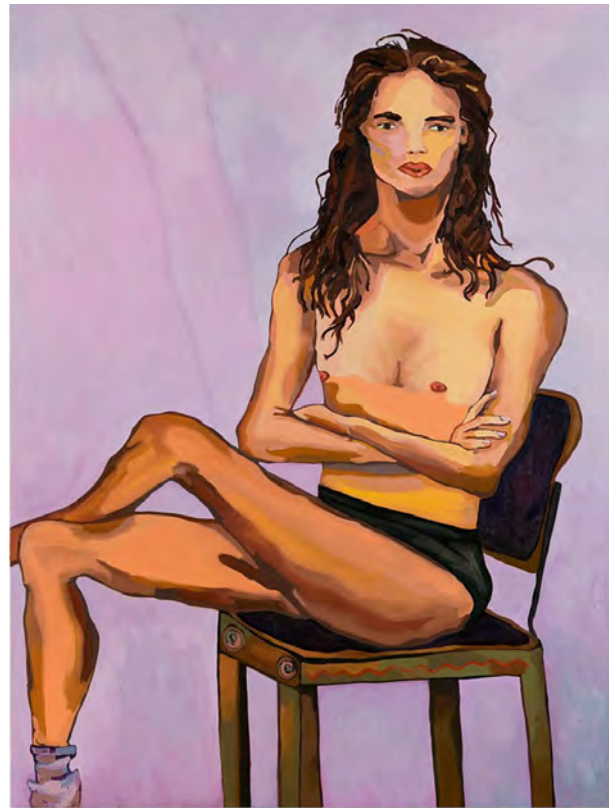
Så selv om Art Week ikke havde succes med at sælge kunsten på croissanter, lyk-

“Der har i visse gallerikredse været hvísket i krogene om, at færre og færre folk kommer forbi og ser udstillingerne”

ket det er alt, hvad der skal til. ET AF DE SPØRGSMALE, som trænger sig på, er imidlertid, hvorfor man så vælger croissantmodellen. Er det nødvendigt at pukke kunsten ind i et program af aktiviteter med gode tilbudt ure på havnerundfart, bannere på Strøget, små kunstnersamtaler hist og her, eller performance her?

Er disse relativt små gestus med til, rent faktisk, at skabe en mere dynamisk relation mellem kunsten, kunstens institutioner og kunstpublikummet?

En bændelse, som kan synes helt symbolsk, havde der til Art Weeks åbningsarrangement i Kunsthal Charlottenborgs gård dannet sig en lang kø af mennesker, der ventede på et glas gratis rosé. Denne rosé-ko dannede en mur mellem de åbningsstole, der søttede kunstnerne, og re-

POSITUR. 'Tzef' hedder maleriet af Alex Chaves, som kan ses på udstillingen 'New 'Bad' Paintings' på Vi Gallery i Kødbyen – et galleri, for hvem det aldrig har været et problem at tiltrække et publikum. Men også et galleri, hvis udstillinger ikke kræver det helt store analytiske udtræk eller abstraktionsniveau. PR-Foto

sten af de folk, der var mødt op på denne majaften – en alvaret barriere mellem politikernes og arrangørernes taler og os andre – og der opstod en symbolsk situation som et spejl på, om man i virkeligheden lader den øgede bevidsthed om kunsten hos et større publikum, som man hører efter, drukne i croissanter og rosé.

For at spørge på politikersprog: Kunne man bruge pengene bedre?

For eksempel til kunsten og kunstnerne.

Det er jo i sidste ende kunstnerne, som redder det hele hjem med gode udstillingsinitiativer og skarpe værker. mathias.kryger@politik.dk

Kunsten at skabe ro for en enkelt kvinde med et ritual af lyd

Komponist Louise Alenius udfordrede igen grænsen mellem musik og tilhører med sit nye spirituelle korværk, opført i kulden under Søndermarken.

Rite of Nothing af Louise Alenius. Medv. Korage med gæster, Cisterne, Frederiksberg, Lørdag

Klimaet var koldt og vådt i det mørke, tomme betonrum. Og alligevel var det en følelse af varme og intimitet, der hang tilbage under høvlerne – sammen med de sidste økkoer af slank, enkel korsang og en fornemmelse af ikke helt at vide, hvad man havde oplevet med de måske 75 gæster, her var plads til.

'Rite of Nothing' blev opført – eller udført, som det vel hedder om et ritual – ved tre udsolgte koncerter lørdag aften på årets Bloom Festival for natur og videnskab i Søndermarken på Frederiksberg. Eller rettere: Det var under Søndermar-

ken i de gamle cisterner, at komponisten Louise Alenius og hendes nye kvindekor Korage – bestående af sangere som Pernille Rosendahl, Sharin Foo, Karen Mukupa og Kirstine Stubbe Teglbjærg – i en halv times blanding af teater og korværk skabte sang til beroligelse og tilfredsstillelse af kroppen.

Og ikke en hvilken som helst krop. Før nedstigningen i Cisternerne fik vi at vide, at vi ikke måtte gå ind i cirklen af lys, at vi skulle være stille – også efter musikken – og at der var en særlig gæst inviteret ind i værket. Gæsten, en midaldrende kvinde, sad i centrum af begivenheden, som om det var hende, de helende, manende sunge ord var rettet i mod.

PÅ EN MÅDE VAR det meget enkelt det hele. Vi gik i samlet flok ned i det gamle vandreservoir til en cirkel af steatryls-

med den udvalgte kvinde i centrum. Hun drejede en lille melodi på mekanikken fra en spillede, og lige så langsomt brod sangere i ens røde trøjer i små grupper igennem cirklen af publikum og lys, syngende enkelte melodier med få toner og få harmonier – indtil de omslutede kvinden helt. Her udførte de deres syngende ritual, langsomt, minimalistisk og suppleret med fagter og bevægelser som en kirkelig handling. Bare uden en gud eller andet religiøst som udgangspunkt. Et fritsvævende ritual i en tom verden.

Intensiteten steg, og efter en tid forlod sangerne os på en lang række og lod os og kvinden med sin spillede melodi – tilbage i det mærkelige rum.

På en anden måde var det ikke så enkelt endda. Måske var den inviterede kvinde cancerpatient – hun havde et karakteristisk torklæde om hovedet – eller måske

var der en anden grund til, at hun var i centrum for det specielle ritual?

Vi fik det ikke at vide. Faktum var bare, at kunstværket var rettet mod en enkelt person, så den normale koncertsituation havde fået en ekstra dimension. Kvinden var det egentlige mål for musikken. Vi andre fik lov at se på.

DET MED KVINDEN som patient er ikke grebet ud af luften. Louise Alenius har tidligere skabt værker til én publikumsperson – også til terminalpatienter, opført for dem i timerne før deres død.

Hendes musik denne gang var spinkelt og skrobelt sat op i få stemmer med mod hinanden som linjer, der forlod et punkt, blev brudt i hinandens farver og samlede sig i smukke, simple mønstre. Måske var der i virkeligheden to slags musik: kvindernes behagelige, varme stem-

mer og en anden mere kølig, højstemt solosang fra mandstemmer – fra fire klassiske gæstelistere.

Spørgsmålet er selvfølgelig, om det gav mening? Eller andet gjorde i hvert fald noget for kvinden i centrum, som var synligt berørt efterfølgende. Men som kunst? Louise Alenius' måde at gentænke grænserne mellem medvirkende og publikum på er virkelig specielt.

Hun tror ikke, at hun kan helbrede folk rent klinisk med sin kunst. Men hun har tidligere forklaret, at hun tror, at alt godt kommer ud af den tillid, vi kan vise hinanden. Og det at lade fremmede synge for en er et udtryk for sådan en tillid. Musikken bliver en nærværende handling for en person – og for os andre en smuk oplevelse af klang og fællesskab med noget at tænke over.

henrik.fris@politik.dk

GRØNT ER GODT FOR ØJNENE

SOLBRILLE MED STYRKE

Have A Look-solbriller med flex-stænger og asfæriske akrylglas, som giver et let udtryk. Solbrillerne har UV-beskyttelse og er nikkefrie. Vag mellem flere forskellige modeller. **Prispris 159 kr.** Pris uden abonnement 199 kr. Sælges kun online.

Pris fragt ved køb for min. 899 kr. Forbehold for trykfejl og udbyt.

EKSKLUSIVT FOTOPRINT

Rodkål fotograf af Peter Hove Olesen. 111,8 x 178 cm. **Prispris 1.650 kr.** Pris uden abonnement 1.900 kr. Sælges kun online.

HAVEFORKLÆDE

Grønt, pænt og praktisk forklæde til haven i 100% økologisk bomuld fra The Organic Company. Haveforklædet er udført i god slidstærk canvas og har hele 5 lommer. **Prispris 295 kr.** Pris uden abonnement 275 kr.

Læs mere og køb på politiken.dk/plus eller i Plusbutikken, Vestergade 22, Kbh K

GRØN DAME

Valdemar Andersens plakat for Dagbladet Politiken fra 1908. 100 x 70 cm. **Prispris 140 kr.** Pris uden abonnement 165 kr.

POLITIKEN PLUS